

Еля, що живе на Місяці

Про книгу

У кожного з нас всередині є унікальний світ. Книга «Еля, яка живе на Місяці» є втіленням фантазій автора Сундари (Людмила Каштан) та її дочки Катерини, яка доповнила її своїми малюнками. Нехай історія маленької Елі надихне вас на здійснення ваших мрій!

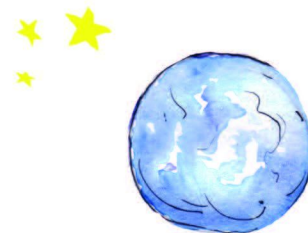
Сундара

Еля, що живе на Місяці

НАІРІ

УДК 821.161.2'06-93
С89

Дизайн та обкладинка: **Тетяна Баштова.**

Сундара.

С89 Еля, що живе на Місяці. – К. : НАІРІ, 2022. – 16 с., іл.
ISBN 978-617-8192-01-3

У кожного з нас всередині є свій неповторний світ. Ця книжка – втілення фантазій автора оповідання Сундари (Людмили Каштан) та її донечки Катерини, яка доповнила його своїми малюнками. Нехай історія маленької Елі надихає вас втілювати свої мрії у життя!

УДК 821.161.2'06-93

Художнє видання
Для молодшого та середнього шкільного віку

Сундара
ЕЛЯ, ЩО ЖИВЕ НА МІСЯЦІ

Малюнки: Катерина Проценко та Олексій Омельченко
Редактор: Богдана Онопчук
Видавець: Наріне Мальцева

Підписано до друку 19 квітня 2022.
Формат 84×90/16. Папір мелований. Шрифт Hortensia.
Ум. друк. арк. 1,4. Наклад 300 прим. Зам. №

Видавництво «НАІРІ»
Пр-т Бажана, 24/1–100, м. Київ, 02149.
www.nairi.org.ua nairi2005@ukr.net (+38-044) 229-32-17
Свідоцтво ДК № 4805 від 5.12.2014

Віддруковано ТОВ «ТВОРИ» з оригіналів замовника.
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції серія ДК № 6188 від 18.05.2018 р. 21027, м. Вінниця, вул. Келецька, 51а, прим. 143.
Тел.: +38 (098) 46-98-043, +38 (096) 97-30-734, +38 (093) 89-13-852, +38 (0432) 603-000.
info@tvoru.com.ua www.tvoru.com.ua

© Сундара, 2022
© Видавництво «НАІРІ», Київ, 2022

ISBN 978-617-8192-01-3

Сундара

Еля, що живе на Місяці

Автор Людмила Каштан

Малюнки Катерина Проценко
та Олексій Омельченко

2022
НАІРІ

Мене звати Еля. І я живу на Місяці.

Так, так – на Місяці! Я не знаю, як я тут опинилася. Все, що в мене є – це дерево Емма та мій друг Тод: миле створіння з крилами, маленькими вушками, довгим пухнастим хвостом та неймовірно блакитними очима. Тод дуже м'якенький і любить, коли я його гладжу, занурюючись руками у його теплу пухнасту спинку, а він у відповідь облизує мене своїм вологим язичком.

На Місяці завжди тепло. Ми з Тодом любимо зручно вмотитися на місячній поверхні та дивитись на зорі. Вони тут дуже яскраві та час від часу мерехтять або падають додолу. А до нас з Тодом іноді долітає зоряний пил, він кружляє мільйонами маленьких світлячків, які поволі опускаються на наші долоні.

Дерево Емма – єдине дерево, що росте на Місяці. Воно загадкове!

Його стовбур прозорий, а всередині проходять різнокольорові стрічки. На гілках ростуть невеликі плоди, які світяться у темряві. Вони дуже соковиті і мають неймовірний аромат. Я називаю їх «мусиками». Емма годує нас з Тодом. Повірте, немає більшої насолоди, як зірвати стиглого «мусика», покласти собі до рота і повільно жувати його, ковтаючи солодкий густий сік.

Іноді мені стає сумно, що я зовсім одна на Місяці. Мені б дуже хотілося мати друзів та сім'ю. Але жодного разу у цьому безкрайньому Космосі мені ніхто не зустрівся. Вдалині, я бачу яскраву блакитну планету. Я думаю, що там хтось живе, але як мені туди дістатись – невідомо...

І от, одного дня трапилося диво! Ми з Тодом, як завжди, прокинулися, з'їли по “мусику” і почали грати у квача. Я наздоганяла Тода, а він мене. І раптом, він так швидко побіг, що його крила затріпотіли, розправилися, лапи відірвалися від місячної поверхні – і він ЗЛЕТііііВ! Високо, високо! Моєму здивуванню не було меж... Тод кружляв наді мною з широко розплющеними очима. Він не міг повірити, що вміє ЛІТАТИ. Це було щось дивовижно-неймовірне. І тут я збагнула... тепер я знаю, як дістатися блакитної планети!

Попереду нас чекали довгі дні тренувань. Спочатку Тод літав на невеликій відстані, потім його польоти ставали дедалі довшими. Його крила міцнішали з кожним днем. Він вже міг облетіти кілька разів навколо Місяця і тоді я захотіла полетіти разом з ним. Я сіла на його спину, міцно обійнявши за шию. Тод розігнався – і злетів! Всередині мене все тріпотіло, адже я ще ніколи не літала. Це було так захоплююче... Ми літали в космічному просторі між зірок, іноді підлітали до великих астероїдів і сідали на них перепочити. Астероїди зовсім не такі, як Місяць. Деякі з них схожі на велике дорогоцінне каміння – неймовірна краса!

Наші подорожі ставали дедалі довшими. За цей час Тод дуже зміцнів і я відчула, що ми готові; готові летіти на блакитну планету.

І от, цей день настав. Я подивилася в очі Тоду, він хитнув головою, що готовий. Ми попрощалися з Еммою, адже не знали, що нас чекає попереду, чи повернемося ми на Місяць... Я взяла з собою «мусиків» в дорогу, сіла на Тода, обійняла його і сказала тихо на вушко: «Вперед мій друже назустріч нашій блакитній мрії».

Летіли ми довго. Блакитна планета ставала більшою. Я могла розгледіти, що навколо неї кружляють, невідомі мені. білі плями. Все було так цікаво! Яка вона? Хто на ній живе? І чи живе взагалі хтось? Чи ми з Тодом будемо першими? Поки я міркувала, білі плями ставали ближче й ближче. І ось ми вже підлітаємо до них. Тод подивився на мене, питаючи поглядом: «Що робити далі?». Я сказала йому: «Вперед, тільки вперед, що б там не було!» І ми залетіли у білу пляму. В ній зовсім нічого не було видно. Тод продовжував летіти, а мені залишалось сподіватися на краще. Я вірила, що все буде добре і ми все подолаємо. Я ще сильніше обійняла Тода, притиснувшись до нього, а він сміливо летів у невідоме майбутнє. І раптом, ми побачили, що пляма розсіюється і за нею з'являється краса, від якої перехоплює подих. Невідома планета була вкрита яскравими барвами різних відтінків зеленого, блакитного, жовтого, рожевого, коричневого... Мої очі мружились, адже досі не бачили стільки кольорів. Яка ж вона красива, і як я хочу скоріше на ній опинитись!

Тод почав летіти швидше. Ми наближались до неї і я вже могла розгледіти, що на блакитній

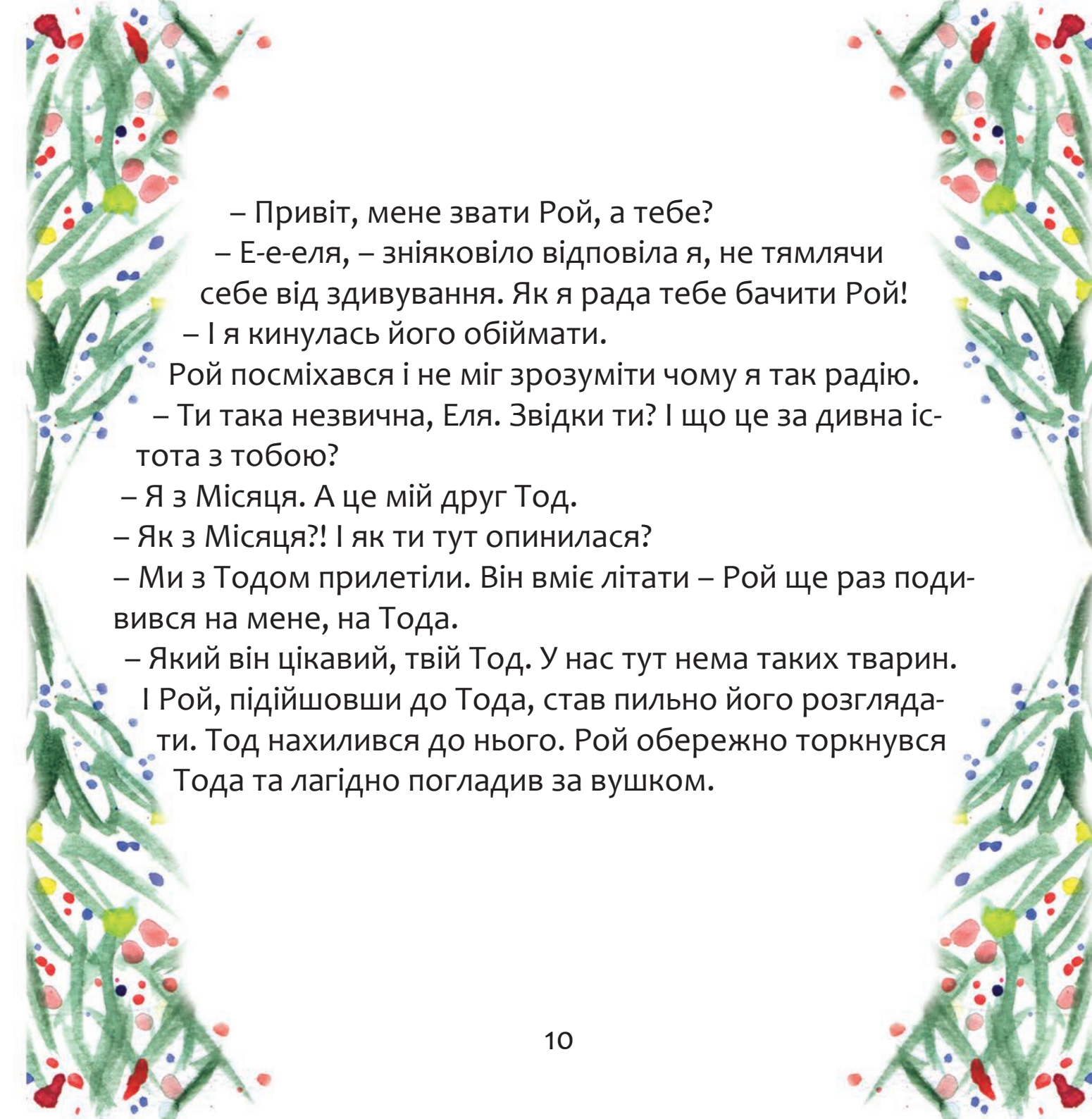

планеті ростуть дерева і є ще багато-багато всього невідомого мені досі. Моє серце билося все частіше, шалена радість та цікавість переповнювали мене, нарешті ми зустрінемося!

І ось ми вже зовсім близько. Я відчуваю, як лапи Тода торкаються поверхні. Ура! Ми сіли. Я обережно злізла з Тода і мої ноги опустилися на зелений килим. Я робила перші кроки, затамувавши подих. Як же приємно і лоскотно. Навколо зелені рослини, зелені дерева, якісь створіння літають та дзижчать.

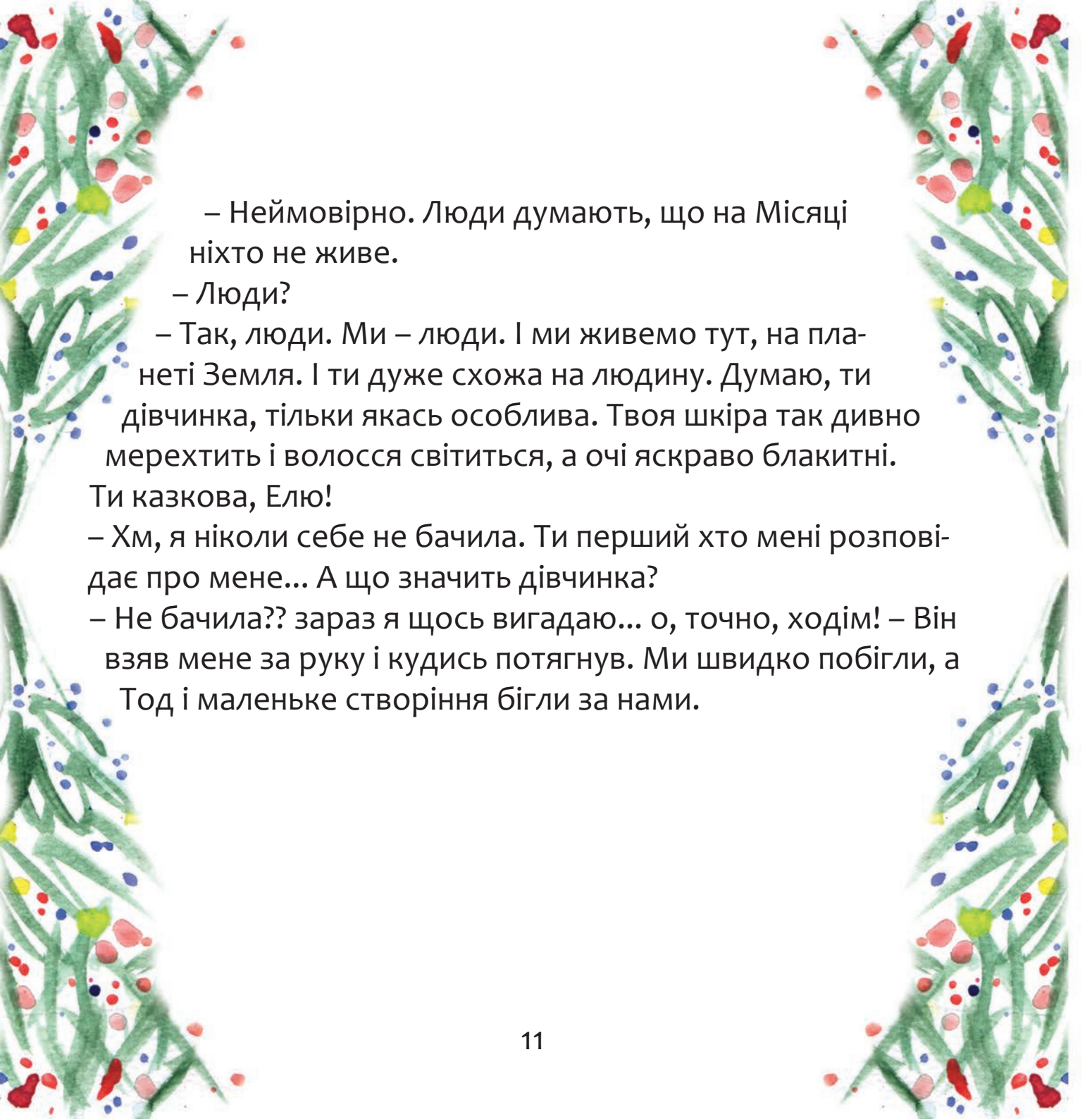
Яке ж тут все казково-фантастичне! І повітря зовсім інше. Я глибоко вдихнула його, відчула п'яний аромат, від якого мені запаморочилося. Ми впали на зелений килим, перекочувалися, сміялись і раділи. Ми це зробили!!!! Здійснили нашу мрію! Щось тепле і яскраве зігрівало нас. Закривши очі, ми лежали стомлені та щасливі. Щастя розтікалося по моєму тілу, так приємно було тут, на цій планеті. На якусь мить ми задрімали. Прокинулась я від того, що хтось облизував моє обличчя. Я відкрила очі і побачила якесь маленьке створіння перед собою, а поряд із ним ще одне побільше. Те, що більше здивовано дивилося на мене і на Тода. Воно перше заговорило:

-
- Привіт, мене звати Рой, а тебе?
– Е-е-еля, – зніяковіло відповіла я, не тямлячи себе від здивування. Як я рада тебе бачити Рой!
– І я кинулась його обіймати.

Рой посміхався і не міг зрозуміти чому я так радію.

- Ти така незвична, Еля. Звідки ти? І що це за дивна істота з тобою?
– Я з Місяця. А це мій друг Тод.
– Як з Місяця?! І як ти тут опинилася?
– Ми з Тодом прилетіли. Він вміє літати – Рой ще раз подивився на мене, на Тода.
– Який він цікавий, твій Тод. У нас тут нема таких тварин. І Рой, підійшовши до Тода, став пильно його розглядати. Тод нахилився до нього. Рой обережно торкнувся Тода та лагідно погладив за вушком.

– Неймовірно. Люди думають, що на Місяці ніхто не живе.

– Люди?

– Так, люди. Ми – люди. І ми живемо тут, на планеті Земля. І ти дуже схожа на людину. Думаю, ти дівчинка, тільки якась особлива. Твоя шкіра так дивно мерехтить і волосся світиться, а очі яскраво блакитні.

Ти казкова, Елю!

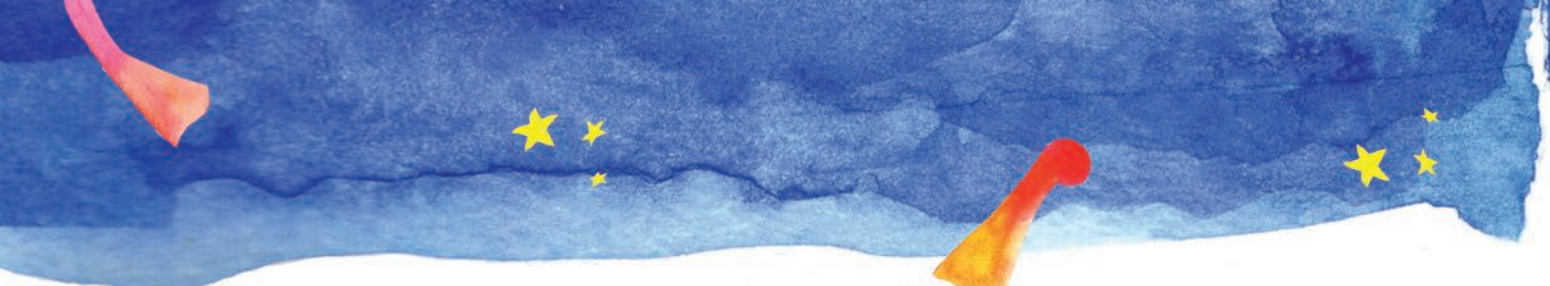
– Хм, я ніколи себе не бачила. Ти перший хто мені розповідає про мене... А що значить дівчинка?

– Не бачила?? зараз я щось вигадую... о, точно, ходім! – Він взяв мене за руку і кудись потягнув. Ми швидко побігли, а Тод і маленьке створіння бігли за нами.

-
- А що це за мила істота з тобою? – спитала я Роя.
  - А, це мій пес Бум.
  - Який він кумедний!
  - Так, Бум дуже веселий і любить гратися. Він – мій найкращий друг.

-
- Так ти не розповів, що значить дівчинка?
– Ну розумієш, ну... не знаю, як тобі це пояснити. Давай краще потім.

Так за розмовами ми не помітили, як прийшли в якийсь незвичне місце.

«Дивись!» – каже Рой. «Це – річка. Їх багато на нашій планеті. Вони утворюються з води. Воду можна пити, в ній можна плавати. А ще у воді можна побачити своє відображення. Якщо ти підійдеш ближче, то зможеш побачити себе».

Я підійшла до річки, мої ноги поволі занурилися у неї. Вода була прохолодна і дуже приємна на дотик. Нахилившись, я побачила своє обличчя. Це було так хвилююче – вперше себе побачити. Я не могла відірвати очей.

– Бачиш, яке в тебе кучеряве волосся і блакитні очі. А це: рот, ніс, вуха, – Рой показував і пояснював мені, як і що називається.

– Ось твої руки, ноги, пальці.

Я уважно все роздивлялась і дуже раділа від того, що бачу себе.

– А тепер давай купатися, – сказав Рой, і шубовснув у воду.

Я стала заходити глибше, моє тіло занурилося у воду і це було так чудово! Вода піднімала мене і гойдала. Рой показав мені як плавати – і в мене одразу вийшло!

Тод і Бум прибігли до нас і весело, розмахуючи лапами, гралися у воді. Так радісно було хлюпатися всім разом. Потім Тод катав нас на спині.

Накупавшись досхочу, ми вилізли на берег грітися. Я згадала про «мусики», що взяла із собою. Ми пригощалися солодкими плодами і я розказувала Рою про Місяць, про Емму, про мій дім. А Рой розказував мені про Землю, про Сонце і вітер, про гори та пустелі. Ми не могли наслухатися одне одного. Ми навіть не помітили, як Сонце сховалося за обрій, навколо опустилась темрява, а на небі з'явилися зірки і... Місяць. Ось він, мій дім! Ми сиділи на березі і дивилися, як він світиться у темряві. Можна було навіть побачити, що у Місяця є обличчя. Очі, ніс, рот. Здавалося, що він посміхається до нас, а ми посміхнулися йому.

– Який же він гарний. І як я мрію побувати на ньому... – сказав захоплено Рой. Ми з Тодом переглянулись, маючи однакове на думці: справжні мрії обов'язково збуваються!

У кожного з нас всередині є свій неповторний світ. Книжка «Еля, що живе на Місяці» – це втілення фантазій автора оповідання Сундари (Людмили Каштан) та її донечки Катерини, яка доповнила його своїми малюнками. Нехай історія маленької Елі надихає вас втілювати свої мрії у життя!

9 786178 192013

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ